

Ούτε Ντάβος, Ούτε Ξεντάβος (Κείμενο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το κείμενο γράφτηκε από την [Αναρχική Ομάδα Ανάφεντος](#) το 1988 στη Λεμεσό.

Εντοπίστηκε στο [τέταρτο τεύχος](#) του περιοδικού [Τραίνο στην Πόλη](#), από όπου και πηγάζει το παρών αρχείο PDF. Παραμένει άγνωστο αν το κείμενο κυκλοφόρησε εκτός του περιοδικού.

Περιεχόμενο

ΟΥΤΕ ΝΤΑΒΟΣ ΟΥΤΕ ΞΕΝΤΑΒΟΣ

Ή Γιατί μας αφήνουν αδιάφορους τα καμώματα των κάθε λογής παλιάτσων της εξουσίας

ΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΕΘΝΟΣ, Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΕΣ ΑΡΧΟΥΣΕΣ ΤΑΞΕΙΣ

1.

Αν υπάρχει σήμερα ένα πρόβλημα που μπορεί να οριστεί σαν το “Κυπριακό” σίγουρα δεν μπορεί να περιοριστεί μέσα στα χωρικά πλαίσια της Κύπρου, αλλά ούτε και μέσα στα χρονικά πλαίσια της περιόδου μετά το '74, το '60 ή έστω και το '50. Το πρόβλημα έχει τις ρίζες του πολύ πιο βαθιά μέσα στην ιστορία και προέρχεται από τον ανταγωνισμό των δύο ιμπεριαλιστικών -και κατά συνέπεια επεκτατικών- κρατών της Ελλάδας και της Τουρκίας για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία στην περιοχή.

2.

Ο ανταγωνισμός των διαφόρων αρχουσών τάξεων αποτελεί μια από τις πιο έντονες αντιφάσεις του καπιταλισμού και που συχνά τις οδηγεί σε στρατιωτικές συγκρούσεις μεταξύ τους παρασύροντας σ' αυτές και τις εκμεταλλευόμενες τάξεις και των δύο πλευρών - που αποτελούν και τη “πρώτη ύλη” σ' αυτές τις συγκρούσεις, “τη τροφή για τα κανόνια”. Η ύπαρξη μιας ιδεολογίας που να δικαιολογεί στα μάτια των εκμεταλλευομένων τέτοιες σφαγές καθώς και ό,τι έχει σχέση με τη προετοιμασία και διεξαγωγή τους (φορολογία για εξοπλισμούς, στρατικοποίηση της κοινωνίας, ανεξέλεγκτα κέντρα εξουσίας κοκ.) είναι αναγκαία.

3.

Το Κράτος-Έθνος είναι η ιδεολογική προέκταση του καπιταλισμού-κρατισμού (Δυτικού+Ανατολικού) στη κοινωνία και ο εθνικισμός το σημείο που αγγίζει τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με τη φύση του εθνικισμού, τις προεκτάσεις του στη πατριαρχική κοινωνία και πως αυτός φυτεύεται στις συνειδήσεις των καταπιεσμένων (θρησκεία, παιδεία κλπ). Θα αρκεστούμε μόνο να πούμε πως η βασική λειτουργία του εθνικισμού στη κοινωνική φαντασίωση είναι η ταύτιση του κράτους με τον “μεγάλο και δυνατό” πατέρα και της πατρίδας με τη “γλυκιά και στοργική” μητέρα: μια προέκταση δηλαδή του μοντέλου της πατριαρχικής οικογένειας -πάνω στην οποία στηρίζεται

κάθε ταξική-εκμεταλλευτική κοινωνία- σ' ολόκληρη τη κοινωνία.

4.

Είναι αυτονόητο ότι οι μεγάλοι κερδισμένοι αυτών των ενδοιμπεριαλιστικών συγκρούσεων, που από το Β' παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και μετά γίνονται συνήθως στη περιφέρεια του καπιταλισμού και σπανιότερα στη μητρόπολη, είναι οι κατασκευαστές όπλων. Κερδισμένες ακόμα είναι οι άρχουσες τάξεις του κράτους που νίκησε στρατιωτικά, ενώ οι άρχουσες τάξεις του ηττημένου δεν θα αργήσουν να ξανασταθούν στα πόδια τους. Οι μεγάλοι πάντως ηττημένοι είναι οι εκμεταλλεζόμενες τάξεις και των δύο πλευρών που πάνω τους έχει πέσει το κύριο, αν όχι όλο, βάρος του πολέμου (νεκροί, ανάπηροι, πείνα, πρόσφυγες, κακουχίες, κλπ) και που σε καμιά περίπτωση δεν βρίσκονται σε καλύτερη θέση απ' ότι προηγουμένως.

5.

Προβάλλοντας ταυτόχρονα την απειλή του κακού άλλου, του εξωτερικού φανταστικού (ή καμιά φορά "πραγματικού") "εχθρικού έθνους", η εθνικιστική ιδεολογία κατορθώνει να ενώσει ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα κοινό μεταξύ τους παρά τη κοινή τους υποταγή σ' αυτή την ιδεολογία και να χωρίσει ανθρώπους που έχουν κάθε κοινό συμφέρον να στραφούν ενάντια σ' αυτή την ιδεολογία καθώς και ενάντια σ' αυτούς που τα συμφέροντά τους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτή εξυπηρετεί.

6.

Η εδραίωση της εθνικιστικής ιδεολογίας, που άλλοτε εμφανίζεται σας ακροδεξιός ρατσισμός επικαλούμενος τις "ρίζες" της "φυλής" και άλλοτε σαν "αριστερός πατριωτισμός" επικαλούμενος διάφορες Σταλινό-Μαοϊκές θεωρίες και Νεο-ορθόδοξες βλακείες, έχει σαν αποτέλεσμα τη ταξική συνεργασία (βλ. εθνική ενότητα) και την εκτόνωση των κοινωνικών συγκρούσεων. Και όλα αυτά στο όνομα της "εθνικής οικονομίας", της "μη συρρίκνωσης του έθνους" και ένα σωρό άλλες αηδίες. Αυτό φυσικά καθόλου δεν εξυπηρετεί την υπόθεση της απελευθέρωσης των ανθρώπων.

7.

[Πιθανόν να λείπει κομμάτι του κειμένου] Ο μόνος κερδισμένος απ' αυτή τη συνεργασία είναι η εκμεταλλευτική κοινωνία (και οι τάξεις των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετεί) που δικαιωνίζει από τη μια τη κυριαρχία της οικονομίας πάνω στον εαυτό της και τη κυριαρχία της ιδεολογίας της πάνω στους ανθρώπους από την άλλη. Έτσι σε περιόδους ειρηνικές οι εκμεταλλεζόμενοι καλούνται να πέσουν με τα μούτρα στη παραγωγή ενώ σε εμπόλεμες περιόδους βρέθονται είτε το θέλουν είτε όχι στη πρώτη γραμμή του μετώπου.

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΤΟΥΡΚΙΑΣ

8.

Η Ελλάδα και η Τουρκία, ακόμα και η μικρή "Νότια" Κύπρος έχουν από καιρό πάψει να είναι αποικίες ή τριτοκοσμικά φεουδαρχικά κράτη και έχουν περάσει στο στρατόπεδο του ιμπεριαλισμού, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και αυτές δεν εξαρτώνται από τη μητρόπολη (εδώ μια Δ. Γερμανία δεν κατάφερε να ξεφύγει από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση των ΗΠΑ και ας αποτελεί από μόνη της μια πρώτη τάξης ιμπεριαλιστική δύναμη). Είναι με βάση αυτή τη θέση που θα εξετάσουμε στη συνέχεια αυτό που μπορεί να οριστεί σαν "Κυπριακό" ή "Εθνικό" προσπαθώντας να αποφύγουμε όσο μπορούμε τα κλαψουρίσματα.

9.

Πέρα από τις “Μεγάλες” σφαίρες επιρροής που για τον πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό έλεγχο τους ανταγωνίζονται οι δύο κύριοι πόλοι συσσώρευσης κεφαλαίου και ιδεολογίας, υπάρχουν και οι “μικρότερες” σφαίρες επιρροής που για τον υπό-έλεγχο τους ανταγωνίζονται άλλα μικρότερα άλλα και πάλι ιμπεριαλιστικά κράτη.

10.

Μια τέτοια σφαίρα επιρροής είναι και η Ανατολική Μεσόγειος. Δεδομένου ότι το Ισραήλ, το πιο ανεπτυγμένο καπιταλιστικά κράτος της περιοχής, δεν μπορεί να ασκήσει τον ουσιαστικό του έλεγχο (αν και τότε δεν θα πάψει να το επιδιώκει) κυρίως λόγω κακής γειτονίας με τα Αραβικά κράτη, ο ρόλος αυτός απομένει στην Ελλάδα και τη Τουρκία (και κατά δεύτερο ή και τρίτο λόγο στη “Νότια” Κύπρο) οι οποίες έχουν εμπλακεί σε μια ανταγωνιστική κούρσα σ' όλα τα επίπεδα.

11.

Αυτό φυσικά δεν είναι καινούργιο. Είναι η Ελληνική “μεγάλη ιδέα” από τη μια και τα όνειρα της πάλαι ποτέ Οθωμανικής αυτοκρατορίας από την άλλη -που σήμερα εκφράζεται με το μοντέρνο Νεο-Τουρκικό επεκτατισμό- που έχουν οδηγήσει τις δύο χώρες τότε σε αλληπάλληλες σφαγές και πολέμους και τότε σε συμφωνίες τύπου “Ντάβος” ανάλογα με τις πολιτικές συγκυρίες.

[Λείπει το κείμενο του υπότιτλου]

12.

Κατά τα χρόνια της Οθωμανικής περιόδου, και ιδίως μετά την Ελληνική αστικοδημοκρατική επανάσταση, ο εθνικισμός όπως ήταν φυσικό μεταφυτεύτηκε και στη Κύπρο μέσα στις κοινότητες των Χριστιανών και των Μουσουλμάνων από τις μητροπόλεις του εθνικισμού: την Ελλάδα και την Τουρκία, πράγμα που βόλευε τις διάφορες άρχουσες τάξεις της Κύπρου. Από Ελληνικής πλευράς βασικό ρόλο σ' αυτό έπαιξε η Ορθόδοξη εκκλησία που ουσιαστικά συνδιοικούσε με τους Τούρκους και που με τα προνόμια που της είχαν παραχωρήσει απ' αυτούς (για δικούς τους φυσικά πολιτικούς λόγους) κατόρθωσε να πείσει τη πλειοψηφία των Χριστιανών για την Ελληνικότητα της καταγωγής τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ορθόδοξη κοινότητα τότε ήταν μεν η μεγαλύτερη κοινότητα αλλά που πολύ απείχε από το να αποτελεί την απόλυτη πλειοψηφία.

Η Ελληνική γλώσσα εισβάλλει σ' όλα τα λαϊκά στρώματα επεμβαίνοντας ακριβώς στη φάση όπου μια κοινή Κυπριακή γλώσσα σχηματιζόταν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό των Λινοβαμβάκων, μιας μειονότητας που πίστευαν ταυτόχρονα στο Μωαμεθανισμό και στο Χριστιανισμό και που μιλούσαν μια γλώσσα-κράμα Ελληνικών και Τουρκικών. Η μειονότητα τελικά απορροφάται από τη Μουσουλμανική κοινότητα σαν το “αντίθετο” αποτέλεσμα της επιμονής της Ορθόδοξης εκκλησίας να τους Ελληνοποιήσει. Η αντίδραση των λαϊκών στρωμάτων των Μουσουλμάνων ήταν η περαιτέρω προσκόλληση τους στη δική τους θρησκεία σαν το μοναδικό τους καταφύγιο.

13.

Η πόλωση και ο διαχωρισμός των εκμεταλλευομένων τάξεων σε Έλληνες και Τούρκους, σε “καλούς” και “κακούς”, σε προαιώνιους “εχθρούς” του ενός ή του άλλου έθνους, γίνεται σιγά-σιγά αλλά σταθερά. Κι' όλα αυτά τη στιγμή που υπήρχε μια σημαντική “κοινή” επαναστατική παράδοση και οι κοινές εξεγέρσεις Χριστιανών και Μουσουλμάνων ενάντια στα κέντρα εξουσίας δεν ήταν λίγες (αν και θεωρητικά οι Μουσουλμάνοι βρίσκονταν σε μια κάπως καλύτερη κατάσταση μιας και δεν πλήρωναν φόρο υποτέλειας. Αυτή όμως η διαφοροποίηση που σκοπό ακριβώς είχε το διαχωρισμό των καταπιεσμένων είχε μικρή σημασία μιας και η εξαθλίωση ήταν γενικό φαινόμενο).

14.

Φυσικά σ' όλα αυτά τα χρόνια υπήρξαν και ξεκαθαρίσματα τόσο στο εσωτερικό όσο και μεταξύ των διαφόρων ελίτ (Ελληνικών και Τουρκικών). Έτσι για παράδειγμα κατά τη περίοδο της Ελληνικής αστικοδημοκρατικής επανάστασης οι Οθωμανοί προβαίνουν σε εκκαθαρίσεις της ηγεσίας της εκκλησίας με στόχο να προλάβουν εξάπλωση της επανάστασης των Ελλήνων και στη Κύπρο, αν και εκ των υστέρων αποδείχτηκε ότι καμιά τέτοια πρόθεση δεν είχε, μη θέλοντας να χάσει τα προνόμια της. Αυτή ήταν και η πρώτη μεγάλη εθνικιστική εξέγερση.

15.

Ακολούθησε μια περίοδος (τα τελευταία χρόνια της Οθωμανικής περιόδου και κατά τη περίοδο της Αγγλοκρατίας) όπου οι κοινοί αγώνες Ελλήνων και Τούρκων (και όχι πια Χριστιανών και Μουσουλμάνων) ολοένα και λιγότευαν ενώ η δυσπιστία μεταξύ των δύο κοινοτήτων συνέχισε να μεγαλώνει. Γίνονται οι πρώτες μετακινήσεις πληθυσμών και η χωριστή παιδεία επιβάλλεται σιγά-σιγά. Οι υπόλοιπες κοινότητες και κύρια αυτή των Λατίνων ουσιαστικά εξαφανίζονται. Από τα πρώτα χρόνια της Αγγλοκρατίας η Ελληνική κοινότητα αποτελεί ήδη το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού.

Κατά τη διάρκεια και μετά τον Α' ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο η Ελληνική εθνικιστική έξαρση φτάνει σε νέα κορύφωση πράγμα που οι Άγγλοι αποικιοκράτες εκμεταλλεύονται και εφαρμόζοντας το γνωστό "Διαιρεί και Βασίλευε" κατάφεραν να διαιωνίσουν τον διαχωρισμό των κοινοτήτων. Από το '50 (Ενωτικό δημοψήφισμα) και μετά ο Τούρκος ακροδεξιός εθνικισμός εμφανίζεται σαν απάντηση του Ελληνικού.

16.

Το Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζόμενου Λαού (ΑΚΕΛ), που ιδρύθηκε το 1941 από παράνομους πυρήνες του [ΚΚΚ](#), ήταν η μοναδική λαϊκή οργάνωση που έστω και κατά τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης του είχε προσβάσεις και στις δύο κοινότητες. Στη συνέχεια όμως και σαν Σταλινικό κόμμα που ήταν, ο ρόλος που έπαιξε στο θέμα των Τούρκων της Κύπρου ήταν τουλάχιστον υποκριτικός. Το αποκορύφωμα αυτής της υποκρισίας ήταν η υιοθέτηση του συνθήματος ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΜΕ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ το '50, καταντώντας έτσι ουραγός της Ελληνικής εθνικιστικής ιδεολογίας, πράγμα που φυσικά οδήγησε στην έντονη αντίδραση των Τούρκων της Κύπρου (που απ' εδώ και εμπρός θα ονομάζονται Τουρκοκύπριοι Τ/Κ ενώ οι Έλληνες της Κύπρου: Ελληνοκύπριοι Ε/Κ). Φυσικά σ' ένα επίπεδο ατόμων ή και στελεχών πολλά ήταν τα μέλη του ΑΚΕΛ που αγωνίστηκαν για την Ελληνοτουρκική αλληλεγγύη και πολλοί απ' αυτούς υπήρξαν θύματα δολοφονιών απ' τους εθνικιστές και των δύο πλευρών.

Στη συνέχεια το ΑΚΕΛ παραμένει ουδέτερο μπροστά στον εθνικό-“απελευθερωτικό” αγώνα των ακροδεξιών Ε/Κ εθνικιστών που κάτω από την ηγεσία του φασίστα πρώην αρχηγού της ταγματασφαλίτικης “Χ” ξεκαθαρίζουν από την αρχή ότι σκοπός του αγώνα τους είναι η ΕΝΩΣΗ. Για κάποιο περίεργο λόγο όμως δηλώνουν ταυτόχρονα ότι ο αγώνας αυτός στρέφεται πρώτα κατά των κομμουνιστών, μετά κατά των Τούρκων και κατά τρίτο λόγο κατά των Άγγλων! (Δεν χωρεί αμφιβολία ότι μέσα στους κόλπους της οργάνωσης αυτής (ΕΟΚΑ) έδρασαν και άτομα ρομαντικά, φιλελεύθερα και αξιόλογα αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να μη χαρακτηριστεί η οργάνωση σαν φασιστο-εθνικιστική).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ

17.

Η ανακήρυξη του Κυπριακού κράτους το '60 βρίσκει τους Ε/Κ από τη μια σε μια έντονη πώλωση μεταξύ αριστερών και δεξιών (η οποία έμελλε να ενταθεί περισσότερο στη συνέχεια) και από την άλλη να έχουν το πάνω χέρι στην οικονομία του τόπου (αν και για όλα αυτά υπάρχουν στοιχεία, μια βόλτα στους Τουρκομαχαλάδες της Λεμεσού θα σας πείσει). Η κατάσταση είναι σχιζοφρενική όπως και το ίδιο το Κυπριακό κράτος το οποίο δεν είχε που να στηριχτεί, μιας και έπρεπε να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ δύο κοινοτήτων που ούτε κοινή γλώσσα είχαν, ούτε κοινή θρησκεία, ούτε κοινή οικονομία, ούτε τίποτα άλλο που να μπορεί να τους ενώσει κάτω απ' τη σημαία ενός κράτους (π.χ. βασίλειο, ράτσα, κλπ). Η ίδια σχιζοφρένεια επικρατεί και ανάμεσα στους Ε/Κ που ενώ αγωνίστηκαν για την Ένωση βρέθηκαν μ' ένα Ανεξάρτητο κράτος.

18.

Στη συνέχεια το '67, αλλαγή φρουράς στην Ελλάδα (στρατιωτική χούντα), που τη βρίσκει αντιμέτωπη με τον τότε πρόεδρο Μακάριο και τους υποστηρικτές του (μεταξύ των οποίων και το ΑΚΕΛ) που στο μεταξύ είχε υιοθετήσει τη πιο ρεαλιστική γραμμή της ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ αν και ο τελικός πάντα στόχος παράμενε η ΕΝΩΣΗ ("η Ένωση είναι ευκαία αλλά όχι εφικτή"). Αυτό οδηγεί στην ουσιαστική ρήξη στους κόλπους των Ε/Κ -ακόμα και μέσα στους κόλπους της Ε/Κ δεξιάς- χωρίζοντας τους σε ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ και ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΚΟΥΣ (που τότε ονομάζονταν Γριβικοί και Μακαριακοί). Είναι ακριβώς τότε που εμφανίζεται δυναμικά (αν και οι ρίζες της βρίσκονται πιο παλιά) η νέα εθνικιστική ιδεολογία: Η ΝΕΟ-ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΑΚΗ - ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΚΗ που αντιπαρατίθεται έντονα με τη παραδοσιακή ΕΛΛΗΝΙΚΗ - ΕΝΩΤΙΚΗ και αποτελούς τις δύο κύριες αρχές και αντίθετες τάσεις της ίδιας εθνικιστικής ιδεολογίας μιας και οι δύο είναι Ελληνικές. ΝΕΟ-ΚΥΠΡΙΑΚΗ εθνικιστική ιδεολογία δεν υπήρξε μιας και η Κύπρος ποτέ δεν υπήρξε ένα Κράτος-Έθνος. Αυτό που πραγματικά υπήρξε ήταν η πάλη για το ποιά εθνότητα θα κυριαρχήσει πατώντας πάνω στην άλλη και επιβάλλοντας τη δική της εθνικιστική ιδεολογία και από την Ανεξαρτησία και μετά ήταν οι Ε/Κ που κατάφεραν να ταυτίσουν το κράτος με το δικό τους έθνος ενώ οι Τ/Κ βρισκόμενοι σε θέση άμυνας άρχισαν να προσβλέπουν στη δημιουργία δικού τους κράτους.

Το γελοίο σ' αυτή την ιστορία είναι ότι η Ανεξαρτησία σύμφερε κατά πολύ περισσότερο στους Ε/Κ και είναι ακριβώς εδώ που διαφοροποιείται η ιδεολογία από την οικονομία. Το ευνουχιστικό πάντως αυτό συναίσθημα έμελλε να καθορίσει τη στάση των Ε/Κ πάνω στους Τ/Κ. Οι τελευταίοι με την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας είναι ουσιαστικά πολίτες β' κατηγορίας ενώ σημαντικά άρθρα του συντάγματος (που τόσο θα επικαλούνταν αργότερα οι Ε/Κ πολιτικοί) που αφορούσαν τα δικαιώματα των Τ/Κ σαν μειονότητα δεν εφαρμόζονταν **[λείπει κομμάτι κειμένου]** Τούρκικες άρχουσες τάξεις και η Τ/Κ ελίτ για να προωθήσουν τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα και επεκτατικά σχέδια. Η συνέχεια είναι γνωστή: τα γεγονότα του 63-64, ρατσιστικές σφαγές μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ, απειλή επέμβασης της Τουρκίας, δράση της Τ/Κ ακροδεξιάς εθνικιστικής ένοπλης οργάνωσης ΤΜΤ και τελικά το αναγκαστικό -και όχι εθελοντικό μιας δε είχαν επιλογή- κλείσιμο των περισσότερων Τ/Κ μέσα σε πραγματικά γκέτο. Οι Τ/Κ στο σύνολο τους αντιμετώπιζαν ένα άμεσο και πραγματικό κίνδυνο μιας γενοκτονίας (για να μη μιλάμε μόνο για το 22 αλλά και για τους δικούς μας Τουρκοφάγους Σαμψών, Γιωρκάτζη, Λυσσαρίδη κλπ). Τελικά την γλύτωσαν χάρη στην επέμβαση των 'Αγγλων -που είχαν τους δικούς τους φυσικά λόγους και συμφέροντα, διαφορετικά δεν θα τους καιγόταν καρφί- που παρεμβαίνοντας μεταξύ των αντιπάλων δημιούργησαν τη περίφημη πράσινη γραμμή.

19.

Οι δύο τάσεις της Ελληνικής εθνικιστικής ιδεολογίας στη Κύπρο γρήγορα οδηγούνται στην ένοπλη σύγκρουση. Ιδρύεται πάλι από τον Γρίβα η ακροδεξιά - Ενωτική οργάνωση ΕΟΚΑ Β' και κατηγορούν τον Μακάριο σαν προδότη της Ένωσης. Στη συνέχεια προβαίνουν σε βιαιότητες και δολοφονίες Ανεξαρτησιακών και αριστερών, ενώ η απάντηση του κράτους και των Ανεξαρτησιακών είναι ανάλογη.

Αν εξαιρέσουμε τις σφαγές των Τ/Κ το 67, το θέμα αυτό μπαίνει για λίγο στο ψυγείο μιας και οι περισσότεροι έχουν πια απομονωθεί στα πανάθλια γκέττο τους.

- Δεν έχει δακτυλογραφηθεί όλο το περιεχόμενο αυτού του φυλλαδίου.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Ασαφής Αρχαιοθήτηση](#), [Υλικό της ομάδας Ανάφεντος που εντοπίστηκε στο περιοδικό Τραίνο](#), [Ανάφεντος \(Ομάδα\)](#), [Δεκαετία 1980-1989](#), [Άλλο Υλικό](#), [1988](#), [Λεμεσός](#), [Κυπριακό Πρόβλημα](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:other:anafentos:cyprob&rev=1594743464>

Last update: **2025/04/20 19:43**

